

A fost odată un tâmplar pe nume Andersen care avea o familie cu mulți copii. Într-o iarnă, în seara de Ajun, tâmplarul s-a strecurat afară, în timp ce copiii împreună cu doamna Andersen spărgeau nuci pentru cozonac.

Tâmplarul s-a dus în magazia de lemne, pentru că acolo își pregătise cu multe zile înainte costumul de Moș Crăciun. A avea și un sac mare cu daruri, deja pus în sanie.

Tâmplarul s-a îmbrăcat în costumul de Moș Crăciun și a scos sania în curte. Era un ger năpraznic în seara aceea și o gheață ca sticla se întindea prin toată curtea. Tâmplarul abia a făcut doi pași, că a și alunecat. A căzut cât era de lung peste sanie, iar aceasta a luat-o la vale cu tâmplar cu tot și a ieșit pe poarta deschisă.

Tocmai atunci, un alt om costumat și el în Moș Crăciun trecea cu sania pe drum.

— La o parte! a strigat tâmplarul Andersen și a încercat din răspuțeri să oprească, dar masca de Moș Crăciun îi stătea strâmb pe față și nu vedea mai nimic.

Săniile s-au ciocnit și cei doi s-au rostogolit cât colo în zăpadă.

— Iertați-mă! a spus tâmplarul Andersen.

— O, nu, ba pe mine să mă iertați, a spus celălalt drumeț.

— Hm... Dar se pare că avem aceeași treabă. Sunteți îmbrăcat în costum de Moș Crăciun, ca și mine, a spus tâmplarul zâmbind. Apoi a întins mâna și s-a prezentat:

— Tâmplarul Andersen.

— Moș Crăciun, a spus celălalt și i-a dat și el mâna.

— O, da, sigur, a râs tâmplarul. Aveți dreptate, în seara de Ajun, când sunt atâtea de făcut, ne prinde bine câte o glumă...

— Chiar am multe de făcut în seara asta, a spus celălalt drumeț. Nu ai vrea să merg eu la copiii tăi să le dau cadourile de Crăciun, iar tu să mergi la copiii mei? Dar eu zic să-ți dai jos costumul ăsta caraghios și masca.

— Nu trebuie să mă costumez în Moș Crăciun? a spus tâmplarul.

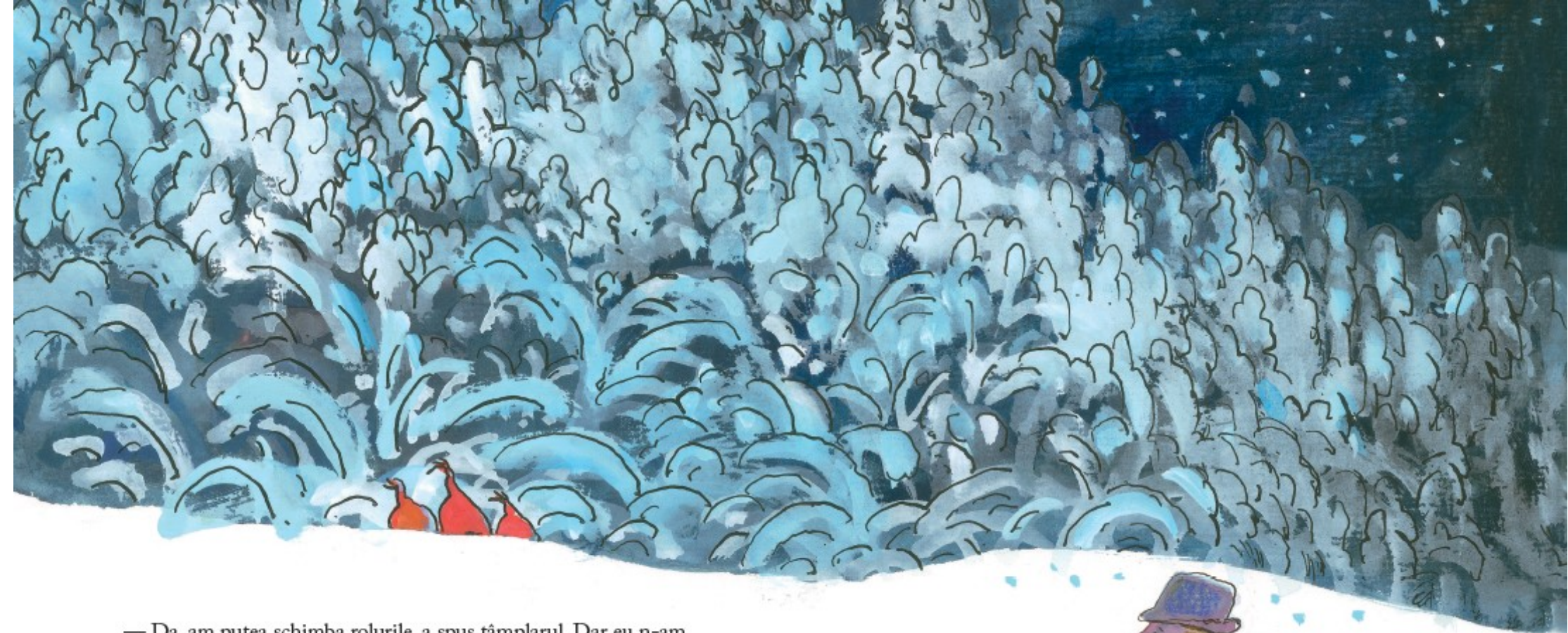
— Da' de unde! Prichindeii mei mă văd în fiecare zi, dar un tâmplar adevărat n-au văzut niciodată.

În fiecare an le promit că în seara de Ajun va veni tâmplarul Andersen.

Duc de atâta vreme daruri tuturor copiilor de pe lumea asta, dar uite că nu ne-am întâlnit până acum.

Vrei, te rog, să mergi acasă la copiii mei ca să-mi țin și eu promisiunea?

— Da, am putea schimba rolurile, a spus tâmplarul. Dar eu n-am pregătit niciun cadou pentru copiii tăi.

— Ho, ho, ho! a râs Moș Crăciun. Nu ești tâmplar de meserie?

— Ba sunt, a răspuns nedumerit Andersen.

— Nu poți să iei cu tine niște bucăți de lemn, o mână de cuie și cuțitașul de cioplit?

Bineînțeles că tâmplarul Andersen putea. Numai decît și-a luat din magazie cuțitașul de cioplit, câteva bucăți frumoase de lemn și o mână de cuie.

— Casa mea e într-o poiană, ia-te după urmele mele, a spus Moș Crăciun. Iar eu mă duc chiar acum să bat la tine la ușă.

Zis și făcut. Moș Crăciun a bătut la ușa casei tâmplarului, iar tâmplarul Andersen a intrat în păduricea de unde venise Moșul.

Tâmplarul n-a mers prea mult. Abia a trecut de câțiva brazi și niște stânci când, de sub o ramură care atârna jos de tot, încărcată de zăpadă, au răsărit trei căciulițe și s-au auzit voci de copii.

Copiii l-au înconjurat într-o clipă pe tâmplar:

— Ai cu tine cuțitașul de cioplit?

— Și niște bucăți de lemn?

— Și cuie?

— Copiii, lăsați-l pe tâmplarul Andersen măcar să se așeze, a spus nevasta lui Moș Crăciun.

— Ia să văd și eu ce cadouri
ați primit, le-a spus copiilor săi
când a intrat.

Aceștia au început să râdă:

— Dar le-ai văzut, tată, nu
ni le-ai dat chiar tu adineauri,
când erai Moș Crăciun?

— Cine, eu? Nu, eu am fost
până la casa lui Moș Crăciun și
le-am meșterit copiilor săi câte
ceva, a spus Andersen.